

[Iver Poulsen.]

ophør. Hvis regeringen virkelig her greb om ondets rod og gennemførte disse nødvendige foranstaltninger, ville selve pristoppet ikke være noget problem, hvis løsning ville kræve et mægtigt kontrolapparat. Så ville nemlig den allerede eksisterende hårde konkurrence blive endnu hårdere og sørge for, som tilfældet jo for øvrigt allerede er i dag i praksis, at der ikke bliver nogen, der beregner sig urimelige priser og avancer, som vil medføre nedsat omsætning i forretningen. Og når lønstigninger ikke finder sted, skal forbrugerne nok selv holde et vågent øje med eventuelle pristigninger.

Den højtærede handelsminister sagde selv her i tinget i sin fremsættelsestale den 4. oktober sidste år vedrørende lovforslaget om indseende med priser, at den mest effektive kontrol med prisudviklingen er den, forbrugerne selv udøver ved at holde øje med priser og kvaliteter og skifte handlende, hvis de føler sig misbrugt. Ja men når vi således ganske gratis kan få den kontrol med prisudviklingen, som den højtærede handelsminister kalder den mest effektive, hvorfor så ikke klare os med den? Den forudsætter ganske vist, som den højtærede handelsminister også sagde, at forbrugerne er vågne og prisbevidste, men det skulle da ikke være et for stort forlangende at stille til forbrugerne, at de skal være vågne og prisbevidste. Tværtimod finder jeg det både u hensigtsmæssigt og urimeligt at reducere forbrugerne til sløve individer, som med lukkede øjne skal gøre deres indkøb i sikker forvisning om, at kvalitet og pris er rigtig, fordi den er kontrolleret og måske endda fastsat af statsmagten. Når hertil så endelig kommer de beføjelser, som monopoltilsynet og forbrugerorganisationerne allerede har til at foretage priskontrollerende undersøgelser, kan der hverken være nogen saglig, forbrugsbegrænsende eller samfundsmæssig interesse forbundet med en sådan lov. Den tager udelukkende sigte på statsindblanding og socialisering, hvorfor mit parti ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Det andet lovforslag, lovforslaget om den bundne opsparing, har vel nok en særlig interesse for de borgerlige forligspartier, idet dette lovforslag er udtryk for, hvordan regeringspartierne mener at kunne opfylde

forligsløftet om en lettelse i de direkte skatter som modstykke til omsætnings-skatten. Men det er nu ikke blot en sag forligspartierne imellem; dertil har den for stor principiel og samfundsmæssig betydning. For os kommer lovforslaget naturligvis ikke som nogen overraskelse. Vi udtalte allerede under den forhastede behandling af omsætningsskatten vor velbegrundede tvivl om, at det økonomiske forlig i fjor forsommer skulle få en sådan sanerende virkning på vor løbske og ødelagte økonomi, at regeringen ville gå med til de i forliget lovede lettelser i de direkte skatter uden modforholdsregler. Disse modforholdsregler kommer altså nu i første omgang til at bestå i den skærpelse af regeringens utrættelige jagt på den private opsparing, som dette lovforslag er udtryk for.

Regeringen har kun haft overlegen afvisning tilovers for enhver saglig begrundet opfordring til at sætte tæring efter næring, således som den enkelte borger må gøre det, hvis han vil have orden i sin økonomi, og således som regeringen nu forlanger, at han skal gøre det. Det ville for øvrigt højne befolkningens respekt for regeringen, hvis den i den alvorlige økonomiske situation, den selv har ført landet ud i, nu også selv efterlevede det krav, den stiller til menigmand om at nedsætte forbruget, og nedsætte sit eget overforbrug, som vel er det største af alle overforbrug. Men regeringen har ikke haft nogen tanke om offentlige besparelser. Tværtimod stiller den nu krav om større statsindtægter, så at den ikke blot kan vedligeholde, men endog forøge sit overforbrug, og for at sikre dette overforbrug og for yderligere at knægte den private opsparing, som der i dag er større brug for end nogen sinde, foreslår regeringen nu dette tvangslån gennemført og tilført statskassen, og naturligvis gør den det med virkelig glæde, for socialisterne elsker jo alt, hvad der har med statstvang at gøre.

Afdøde statsminister Knud Kristensen har sagt mange kloge og sande ord. Havde man herhjemme levet lidt mere efter dem, havde meget set anderledes og bedre ud, end det gør i dag. Således sagde Knud Kristensen engang, at der er to måder, hvorpå man kan få folk til at arbejde, eller i hvert fald få dem til at yde deres yderste og største indsats. Den første og den mest